

bordet. Var nær ved at tabe en tallerken på gulvet, hvilket ville have ført til en katastrofe. Han mærkede et koldt gys i det halve sekund, det tog at glide ned og gribe tallerkenen igen, ti centimeter over gulvet. Så måtte han straks tilbage til sin koncentration.

På vej ind i soveværelset trak han vejret i dybe drag. Han havde allerede lukket af bag sine åbne øjne. Han hørte næppe farens ordre om at knappe bukserne ned og bøje sig frem. Så lukkede han verden ude og trak vejret dybt. Og så var der kun den blå hadild allerlængst inde i mørket.

Da han opdagede, at han var på vej ud i lyset, eller følte det som om han var på vej op til overfladen efter en dyb dykken, så var han allerede ude af soveværelset. Han måtte have trykket farens hånd og blevet gode venner igen uden selv at vide det. Så kom glæden og triumfen. Han havde klaret 40 slag! Han frøs let.

Om aftenen lå han under tæppet i børneværelset og læste i en forbudt bog. Det var eventyrene i Brødrene Grimms samling. De blev anset for upassende og skræmmende for børn, og for flere år siden var han blevet taget på fersk gerning i at læse bogen (cirka 30 slag) og havde fået alle forklaringerne om, hvordan rædslen kunne gå ind i mennesket som barn og blive der hele livet.

Eksemplaret her havde han lånt på skolebiblioteket sammen med Grimbergs svenske historie, og nu læste han det forbudte under tæppet med det ene øre som periskop mod omverdenen; hurtige trin og lynhurtig slukning af lommelygten og ind med bogen under madrassen (ikke puden!).

Men i mørket lå lillebroren stadig vågen.

–Jeg vil have din lommelygte, sagde lillebroren.

Erik svarede ikke.

–Hvis jeg ikke får lommelygten, så skriger jeg, og så siger jeg til far, at du slog mig, sagde lillebroren.

Erik tænkte hurtigt over situationen.

Gav han efter, ville han dels miste lommelygten og dels komme ud for den samme afpresning flere gange.

Hvis han ikke gav efter, ville lillebroren uden tvivl iværksætte sin trussel, og så ville faren komme og rive døren op, og derefter hjalp det ikke med nogen som helst forklaring. Men derefter ville lillebroren kunne true med straks at gentage proceduren, og så ville faren blive rasende, når lillebroren hulkende forklarede, at Erik slog mig igen.

–Jeg tæller til tre, sagde lillebroren.

Lillebroren ville kunne tage alt fra ham, hvis han gav sig.

–En, sagde lillebroren.

Men netop i dag var faren i et sådant humør, at der ville kunne ske noget uhyggeligt under de klø, der ville komme.

–To, sagde lillebroren.

At prøve at bestikke lillebroren med en krone eller to ville ikke forandre sagen. Så ville han bare blive plukket lidt efter lidt.

–Tre. Nu skriger jeg, sagde lillebroren.

–Vent, sagde Erik, skrig ikke. For hvis du gør det, ved du så, hvad jeg gør?

–Det tør du ikke, for far slår dig, sagde lillebroren.

–Det er jeg ligeglad med. Hvis du skriger og siger det der, så lover jeg dig, at jeg giver dig en ordentlig omgang bank, når far er færdig med at slå mig. Forstår du det? Jeg slår dig lige med det samme. Og i morgen slår jeg dig, når jeg kommer hjem fra skole, for så er far på arbejde. Jeg lover dig det, forstår du det?

–Nu skriger jeg, sagde lillebroren.

–Jeg lover på æresord at banke dig lige bagefter, hulkede han.

Så skreg lillebroren. Faren kom ind med klædebørsten i hånden og tændte lyset.

–Erik slog mig, sagde lillebroren tonløst.

Da faren var færdig med at slå og havde tordnet løs om det feje i at slå en, der var mindre, lå han en tid med ansigtet i puden og græd færdig. Så tændte han lyset og gik hen til lillebrorens seng og rev tæppet af ham.

–Jeg lovede det jo på æresord, sagde han.

–Så slår far dig igen.

–Det ved jeg, men jeg lovede at slå dig, din lille fedterøv. Han indså, at han ikke ville nå ret langt. Det gjaldt om at snakke lidt om tævene først, nøjagtig til lillebroren var lige ved at skringe på faren. Så ville han kunne nå et par slag, inden faren kom styrtende ind. Men hvor skulle han anbringe slagene? Han kunne slå et par tænder ud, det ville han kunne nå. Men for det første var det ikke et spørgsmål om at skade lillebroren så meget som muligt, det var blot et spørgsmål om at sørge for, at lillebroren ikke gentog afpresningsforsøget. For det andet ville faren blive vild og blodig under alle omstændigheder. Det ville være dumt, hvis lillebroren blødte, når faren kom styrtende ind.

Han gav hurtigt lillebroren to lussinger og en knytnæve i maven, så han tabte vejret længe nok til, at han kunne slukke lyset og krybe ned i sin egen seng, inden skrålet kom. Det var en dobbelt fordel at ligge under tæppet, når faren kom styrtende ind. Dels så det ikke ud, som om det havde været noget alvorligt slagsmål, og dels slog faren måske bare lige over tæppet uden at sigte. Sommetider om aftenen, når faren var fuld, var han ikke så nøje med, hvor slagene ramte.

Men hans forhåbninger var helt forkerte. Det kunne man høre allerede på farens trin. Faren kom ikke farende, han kom langsomt gående og satte hælene i gulvet, så skridtene lød tunge. Da frøs Erik af rædsel. Han anede, hvad der ville kunne ske.

Da faren stod i døren og drejede på kontakten, var han stiv i ansigtet, og hans mund var presset sammen på den der

Læs
hertil